

Kathleen Beckman, Ihs

BIDDEN VOOR PRIESTERS

Een dringende oproep voor de redding van zielen

Voorwoord door Mitch Pacwa, sj

uitgeverij
Betsaida
's-Hertogenbosch

Inhoud

Voorwoord	9
Inleiding	13

DEEL 1

URGENTIE EN VISIE

1 Urgentie: waarom wij voor priesters moeten bidden	21
2 Maria, priesters en geestelijk moederschap	45
3 Geestelijk moederschap in de kerkgeschiedenis	73
4 Het heilig uur: een ontmoeting met Jezus	95
5 De heilige rozenkrans: een school voor gebed	117

DEEL 2

MEDITATIES BIJ DE ROZENKRANS EN GEBEDEN

1 Gebeden van de rozenkrans	131
2 Een Bijbelse rozenkrans voor priesters	137
3 De mysteries van het licht voor roepingen	161
4 Een biddend antwoord op de schandalen binnen de geestelijkheid: de rozenkrans van eerherstel	169
5 Voorstellen van gebeden en offers voor priesters	179
Over de auteur	199

Voorwoord

Toen ik op het Quigley Preparatory Seminary aankwam in september 1963, begonnen meer dan vijfhonderd jonge mannen hun opleiding tot het priesterschap, over twee campussen verspreid. We bereidden ons voor op de priesterwijding in 1975. We moesten drie uur per dag studeren, dagelijks de Eucharistie bijwonen, de rozenkrans bidden, wekelijks biechten en ons volledig onthouden van relaties. De tweede bijeenkomst van Vaticanum II begon die herfst; de burgerrechtenbeweging was geprikkeld door Martin Luther Kings toespraak 'I Have a Dream' in de Washington Mall, en de eerste katholieke president zat in het Witte Huis.

De opwinding van het toeleven naar het priesterschap in een wereld vol van dergelijke hoop begon uit elkaar te vallen met de moorden op president John F. Kennedy, Martin Luther King Jr. en senator Robert Kennedy. De oorlog in Vietnam en de anti-oorlogsprotesten, de rasrellen en de seksuele en drugsrevoluties verergerden dit nog.

De Kerk was ook niet opgewassen tegen deze culturele crisissen. Op sociologisch gebied waren de katholieken in het algemeen goed geschoold en welvarend; velen begonnen verder te kijken dan hun katholieke en etnische achtergrond om de culturele mainstream te volgen. Sommige katholieke religieuze leiders interpreteerden de oproepen van paus Johannes XXIII om de 'tekenen van de tijd' te onderzoeken, als een toestemming om de katholieke leer en praktijk te beoordelen volgens de

culturele normen: de voorrang van persoonlijke vrijheid, de nood aan expressie van zichzelf en de eisen van psychologische gezondheid – die voortdurend veranderden omdat verschillende scholen van psychologie met elkaar concurreerden.

Veel religieuzen en geestelijken voelden zich vrij om hun levensstaat te verlaten omdat persoonlijke vrijheid belangrijker was dan de verbinding die ze aangegaan waren door hun geloften. Sommigen definieerden hun ambt in termen van hun dienst of werk en gaven hun werk een dusdanige voorrang dat ze zelfs beweerden dat hun werk hun gebed *was*. Als resultaat hiervan dachten sommigen dat het traditionele gebed niet nodig was, anderen dachten dat ‘opgelegd’ gebed zoals het brevier hun vrijheid beknotte, en nog anderen beschouwden de rozenkrans als ouderwets en anti-oecumenisch. Grote aantallen seminaristen verlieten hun opleiding (er werden slechts 38 leden van mijn voorbereidend seminarie tot priester gewijd), en nieuwe roepingen doofden uit, terwijl verschillende experimenten met de liturgie, retraites en spiritualiteiten kwamen en gingen. Daarbij daalde het aantal leken die deelnamen, omdat steeds minder mensen de nood voelden mee te doen aan deze experimenten.

God heeft de Kerk natuurlijk nooit verlaten en zijn genade bewoog sterk doorheen verschillende vernieuwende bewegingen: Cursillo, de Charismatische Vernieuwing, Marriage Encounter – een mariale beweging in de jaren tachtig, vernieuwde eucharistische aanbidding en vele andere zaken, leidden naar een herontdekking van het katholieke geloof en nieuwe inzichten in de diepte van de geestelijke schatten van de Kerk. De pausen van na het Concilie lieten zien dat ze Christus en zijn volk meer beminden dan een bezorgdheid voor theorieën en theologische modegrillen. Ze brachten een enthousiasme

voor en diep inzicht in het geloof over. Het is interessant te zien dat vanaf het eerste jaar van het pausschap van Johannes Paulus II het aantal seminaristen weer gestaag begon te stijgen.

Dit boek steunt op de energie van de lekenbewegingen die de Kerk nieuw leven hebben ingeblazen vanaf de jaren zestig tot nu. Het put uit de wijsheid en inzichten van de postconcliaire pausen en zet een manier voor aan leken en geestelijken om het te integreren en om als hulp aan te wenden om de blik vooruit te richten, zoals eigen is aan de katholieke spiritualiteit en een authentiek katholiek leven.

Ga lezen in dit boek en vind er de leiding die je kan helpen om je plaats te vinden in de pelgrimstocht van de Kerk richting deze nieuwe lente van geloof: een tijd van stormen die elke lente begeleiden, en een tijd van groei die dikwijls het resultaat is van de stormen.

Mitch Pacwa, sj

Inleiding

Lekengelovigen mogen hun belangrijke rol in de Kerk niet onderschatten. Tijdens het Tweede Vaticaans Concilie stelden de concilievaders:

De bisschoppen zijn zich immers goed bewust van de belangrijke bijdrage van de leken aan het welzijn van de gehele Kerk. De bisschoppen weten dat zij niet door Christus zijn geroepen om alléén heel de heilszending van de Kerk voor de wereld op zich te nemen, maar dat zij de verheven taak hebben de gelovigen zó te leiden en zich zulk een oordeel te vormen over hun bediening en geestelijke gaven, dat allen, op hun eigen wijze, eensgezind kunnen samenwerken aan het gemeenschappelijk doel.¹

Er zijn intussen twee generaties voorbijgegaan sinds de afsluiting van het Concilie op 8 december 1965. De Kerk heeft in die periode hoogte- en dieptepunten gekend. De meeste praktiserende katholieken hebben zowel persoonlijk als in hun familie positieve ervaringen gehad met priesters. Dit was vaak zo in het kader van het vieren van een sacrament, het bezoek aan de parochieschool, de viering van de zondagseucharistie en dergelijke. Maar jammer genoeg waren de ervaringen niet voor iedereen positief. Wat sommige priesters gedaan hebben, heeft en zal verder negatieve gevolgen hebben voor de Kerk en haar leden.

¹ *Lumen Gentium*, 30.